

платно се огъваше, по него падаше дъждовната вода и ние постоянно трѣбваше да се занимаваме съ разчистване на покрива отъ маймунски огризки. Често тия смокини падаха на главата ми, но това не бѣ още нищо. Единъ пжтъ, когато седѣхъ и рисувахъ, неочаквано нѣкаква огризка полетѣ право на мократа още рисунка. Азъ скокнахъ побѣснѣлъ отъ ядъ и почнахъ да креща на маймунитѣ. Понѣкога тѣ си отиваха съ оскърбенъ видъ, но най-често и не мислѣха дори да се помръднатъ, а само ме гледаха съ учудване и като че ли питаха: „какво те кара да вдигашъ толкова шумъ?“

При игра старитѣ маймуни сж по-занимливи отъ младитѣ, които още не сж обучени на всички шмекерии. Възрастната маймуна седи-седи на клона, па скокне на другъ — нѣколко метра по-долу. При това тя ще избере клонъ съ много клончета и листа, та като скокне, всичко наоколо да се раздвижи и зашуми. Ще се полюлѣе на него и хайде пакъ на върха, за да изпълни отначало сжщия нумеръ. Понѣкога цѣлата дружина маймуни, уловени една за друга, скача на единъ и сжщи клонъ.

Но маймунитѣ си правѣха и друга забава, която много обичаха. Тѣ скачаха на прогнилъ клонъ, приведенъ надъ рѣката; отъ раздвижването клонътъ се удряше о другъ сухъ клонъ, отъ което се получаваше звукъ, приличенъ на барабаненъ ударъ. Цѣлата дружина маймуни, като преминаваше по върховетѣ на дърветата, дохождаше тукъ да си подскача и да послуша тоя грѣмотевиченъ шумъ. Въ друга часть на джунглитѣ видѣхъ сжщо такъвъ клонъ; маймунитѣ и тукъ идваха да скачатъ, и азъ се убедихъ, че тѣ правѣха това не отъ нужда, а само за забава.

Недалечъ отъ нашия лагеръ имаше две мѣста, гдето маймунитѣ правѣха сложни въздушни скокове, за да минатъ отъ едно дърво на друго. Едно отъ тия мѣста бѣ въ гората, другото надъ рѣката Рувъ. Въ дветѣ тия